

Thưa Quý Vị,

Trong những ngày vừa qua, tôi đã xin lãnh ý của một số bạn trên Mạng không lên tiếng nữa về Nghị-quyết SJ 455 của Tiểu-bang Virginia vì những lý-do như sau:

1/ Tôi **KHÔNG PHẢI LÀ** tác-giả của Nghị-quyết SJ 455 của Virginia. Thượng-nghị-sĩ Dick Black mới là tác-giả và là người đỡ đầu Nghị-quyết, vận-động cho hai viện (Thượng-viện và Hạ-viện) ở Virginia thông qua (vào ngày 21 và 22/2/2013).

2/ Tôi cũng **KHÔNG PHẢI LÀ** người thảo ra cái Nghị-quyết này (như Ông Hoàng Linh đã cố gán cho tôi).

3/ Tôi cũng **KHÔNG LÀ** người, và Nghị-hội Toàn-quốc Người Việt tại Hoa-kỳ, lại càng **KHÔNG PHẢI LÀ** tổ-chức chăm chăm đi vận-động cho cái Nghị-quyết này.

4/ Những điều trên đây, tôi đã nói (và viết) nhiều lần nhưng người ta vẫn không muốn nghe và đã tìm cách đổ hết lên đầu tôi. Tuy-nhiên, câu trả lời của tôi rất đơn-giản: Ngờ vực là một chuyện, chứng minh sự nghi ngờ của mình là có cơ-sở thì cần bằng-chứng. Tôi xin thách ai tìm ra được một cái "paper trail" nào chứng minh được là những điều tôi nói trên đây không đúng sự thật.

5/ Tuy tôi không làm những việc (trên đây) mà người ta cố gán ghép cho tôi, tôi **CÓ**:

- Tham-gia ý-kiến về những dữ-kiện hay ngày tháng, con số mà người ta hỏi đến tôi về chiến-tranh VN (trước 1975) và cộng-đồng VN ở trên đất Mỹ (từ 1975). Tôi có được tham-khảo về những chi-tiết này và thường có cung-cấp cho họ khi được hỏi. (Chuyện này tôi đã làm không chỉ riêng với một mình Ông Black mà báo đài nào gọi đến tôi, tôi cũng tiếp tay trong sự hiểu biết của tôi.)

- Nhận ra thiện-chí rất rõ ràng của TNS Dick Black và ủng-hộ việc làm của ông (nhằm chữa những điều người ta dạy sai trái, không đúng sự thật trong các trường Mỹ hay sách giáo-khoa của Mỹ). Cũng như tôi đã từng tham-gia vào video VIETNAM, THE REAL STORY của Accuracy-in-Media trước đây (trong thập niên 1980) để phản-bác bộ phim 13 tập VIETNAM, A TELEVISION HISTORY của PBS Boston hồi đó.

6/ Tôi bị trách là tại sao không thông-báo cho Cộng-đồng từ sớm về Nghị-quyết này. Thưa, tôi không có nhiệm-vụ này (bởi tôi không phải là tác-giả của NQ). Thêm nữa, vào thời-điểm đó không ai trong chúng ta có thể dự-đoán được chắc chắn kết-quả cuộc vận-động của ông Black có thành tựu không. Vậy nói sớm quá không sợ hổ sao?

7/ Về vấn-đề thông-báo thì, đến mừng Ngày Tết Tân Tỵ ở Trung-tâm Eden ngày Chủ-nhật 10 tháng 2 năm nay, chính Thượng-nghị-sĩ Dick Black **ĐÃ** chia sẻ với chúng ta là ông đang làm công việc này (nghĩa là 11-12 ngày trước khi Nghị-quyết SJ455 được thông qua ở Richmond). Như vậy, không thể bảo là Cộng-đồng không biết trước được! (Có thể chúng ta đã lơ đãng khi không nghe kỹ điều ông ta đã đến để chia sẻ với chúng ta! Nhưng thế không thể bảo là lỗi của người khác được.)

*

Từ khi tin được đưa ra trong một bài báo ký tên Tâm Việt (một bút-hiệu tôi dùng khi dựa vào nguồn tin của người khác đưa đến), lúc đầu sự đón nhận khá rộng rãi xem đó là một tin vui và đã có những sắp xếp để đi tiếp nhận chung Nghị-quyết đó. Sau này, khi có một quyết-định ngược lại thì cũng không phải là tôi đưa tin sai (hay ầu).

Chuyện lạ nhất (nhưng cũng xảy ra khá thông-thường) là khi ta không thích một tin gì, thay vì đi vào nội-dung cái tin đó ta quay ra bắn người đưa thư ("shoot the messenger" như người Mỹ thường nói). Làm tôi, một người không phải là chủ chốt trong câu chuyện, bị thiên-hạ nhắm bắn tới tấp như mục-tiêu chính. (Các bạn muốn biết đến trình độ nào thì tôi chỉ in đưa ra con số này, Quý Bạn cũng có thể thấy sự ác-liệt của các mũi tên: Chỉ trong vòng không đầy hai tuần, tính đến sáng nay, 19/4/2013, đã có 36.122 lượt bọn tin-tặc vào phá trương-mục E-mail của tôi, trong đó có một số không nhỏ đến từ trong nước, đủ chứng tỏ là bọn CS cay cú như thế nào cái tin có một nghị-quyết chính-thức của một tiểu-bang ở Mỹ "công-nhận (thực ra là tuyên dương) Nam Việt Nam" (hay VNCH). Điều này, cô Linda Nguyen đã nhìn ra rất rõ tác-dụng của Nghị-quyết.

Tôi rất quý những người như ông Anthony Vu (Vu Ngoc Anh), sau khi đã hiểu lầm vì theo lời giải thích không chính-xác của "ông Hương Saigon," đã bỏ thì giờ ra "đọc nội dung Biểu quyết của quốc hội tiểu bang Virginia," để quyết-định là "chúng ta không thể dịch SOUTH VIETNAMESE là DÂN CHÚNG VIỆT NAM được, mà **phải dịch là NAM VIỆT NAM.**" (E-mail của ông ngày 17/4/2013) Sau đó, ông viết tiếp hoàn-toàn chính-xác:

Ngoài ra tôi nghĩ rằng nghị viện Virginia hoàn toàn có ý tốt đối với Miền Nam Tự do cũng như Cộng đồng người Việt Hải ngoại khi họ chọn ngày 30 tháng 4 là ngày Vinh Danh Miền Nam VN chúng ta.

a/ Họ không hề ngăn cản hoặc làm khó việc chúng ta hằng năm kỷ niệm ngày Quốc hận 30 tháng 4.

b/ South Vietnamese Recognition Day sẽ làm tăng giá trị cũng như ý nghĩa của ngày Quốc hận chúng ta.

Tóm lại, nếu chúng ta muốn tiếp tục kỷ niệm ngày Quốc Hận người Mỹ có ai làm khó dễ hoặc eo xèo gì về chuyện chúng ta làm đâu?

Nhận-định của Ông Anthony Vũ hoàn-toàn chính-xác và cũng ăn khớp với nhận-định của:

- Ts. Hồng Lĩnh đã phát biểu từ ngày 11/4 (**8.- Nghị quyết SJ 455 không nhắm mục tiêu bỏ ngày quốc hận. Nó chỉ nhắm làm sao cho ngày 30/4 tạo được một cái gì nơi người Mỹ. Hai ống kính và hai góc độ nhìn ngày 30/4 thôi.**).

- Ông Hào Phạm ngày 12/4 (**Cái danh xưng Việt Nam Cộng Hòa đã bị cộng đồng thế giới lãng quên 38 năm nay rồi. Nay có một cộng đồng Mỹ - là quốc hội tiểu bang Virginia - nhắc lại thì đó có phải là một cơ hội hãn hữu cho chúng ta, những con dân của VNCH hay không?**

Rồi lại có một nghị quyết "Ngày miền Nam Việt Nam", hoặc "Ngày Việt Nam Cộng Hòa". Với nó, chúng ta qui tụ thêm được những người bạn, không phải "máu đỏ da vàng", trên thế giới trong nỗ lực đạp sập bọn cộng sản khốn nạn.

Chúng ta chẳng mất ngày Quốc Hận mà lại được thêm một ngày vinh danh Việt Nam Cộng Hòa, chuyện đó không phải là điều hay sao? Tại sao không thể vượt ra khỏi cái suy nghĩ hạn hẹp của những cái đầu óc bã đậu để nghĩ tới mỹ ý của người khác? Xin đọc cho kỹ bài trả lời của ông Nguyễn Ngọc Bích bằng sự cởi mở và thiện tâm đi, rồi hãy phát biểu. Để đừng làm trò cười cho Việt cộng, mà lại cách ly cả những người bạn vốn có thiện cảm với mình trong cộng đồng người Mỹ.)

- Ông Hoàng từ ngày 13/4 (Hoàng đã đọc bài của 2 phía VNCH. Sau đây là quan điểm của cá nhân chúng tôi, Hoàng và các bạn thân hữu. Xin nói rõ là quan điểm của một nhóm người, chưa chắc đã là đúng:
Thứ nhất bài viết của cựu GS NN Bích là rõ ràng mạch lạc, không ẩn danh, có căn cứ vào văn bản của nghị quyết; lời lẽ trong [các điều] Xét Ràng của nghị quyết SJ 455 đâu phải là lời lẽ nguy tạo do Cộng Sản để dẫn dắt chúng ta làm chuyện (tưng tung) tự xoá cái ngày đại tang ấy.)

- Ông Linh Biên ngày 14/4 (Phải thành thật mà nhận định rằng toàn bộ nội dung của **Nghị quyết SJ455 liên hệ với nhiều điều "Xét vì", chúng ta không thấy chữ nào, câu nào nói về việc biến đổi hay xóa bỏ "Ngày Quốc Hận 30 - 04" thành "Ngày Việt Nam" hay "Ngày VNCH" hay "Ngày Miền Nam VN" chi chi cả!**

Nếu bảo rằng GS.Nguyễn Ngọc Bích chủ trương biến đổi hay xóa bỏ ý nghĩa & tinh thần "Ngày Quốc Hận" như Tiêu đề của một email là "Xin giúp phổ biến : NNB muốn phớt bỏ Ngày Quốc Hận của DTVN mà nguy tạo vụ Dick Black " thì rõ là "Oan ơi Ông Địa" cho GS. Bích vậy! Cá nhân tôi không có quan hệ gì đến GS.Bích, chỉ biết Ông qua vài phát biểu trong tài liệu "Đại họa mất nước" và " Nguốc gốc Quốc Kỳ VNCH" mà thôi!

Nói cho cùng Nghị quyết SJ455 do TNS Dick Black đề xướng cho "Ngày VNCH" hay "Ngày miền Nam VN" và cả mọi danh gọi nào khác như "Ngày Thuyền Nhân VN" cho ngày 30 - 04, chỉ là sự việc bên lề, đồng hành, trùng hợp với "Ngày QUỐC HẬN 30 - 04", mà CĐ người Việt tỵ nạn CS khắp nơi xưng gọi và tổ chức tưởng niệm hằng năm thế thôi!

Không bao giờ và không hề có việc thay thế, biến đổi "Ngày Quốc Hận 30 -04" thành bất kỳ danh gọi nào khác, lại càng không bao giờ có việc xóa bỏ "Ngày Quốc Hận 30 - 04", đúng như chủ trương theo Nghị quyết 36 của VC ...**Chắc chắn là như thế!**)

- Ông Trung Trần ngày 15/4 (3) **Một khi có một nghị quyết chọn tên cho đến ngày đau buồn ấy, với mục đích là nhắc đến sự xâm lăng của CS, nhắc đến ngày Saigon thất thủ, nhắc đến một VNCH xưa, hay nhắc đến trách nhiệm của Mỹ, hoặc muốn nêu cao tình thân**

hữu giữa hai quốc gia : Hoa Kỳ và Miền Nam Việt Nam.. thì đều là cần thiết, chứng tỏ người Mỹ chưa quên chúng ta, và muốn cho thế giới biết là năm ấy, VNCH bị bức tử. Vậy tại sao lại chống đối một cách dữ dội như thế? Có ai bảo .. "Từ Nay, cấm không được dùng chữ Ngày quốc Hận" nữa không? Thưa không! Ai muốn gọi sao thì gọi, miễn là đừng gọi đó là Ngày Giải Phóng thì được rồi! Tại sao không để Mỹ gọi ngày ấy là "ngày VNCH" còn chúng ta vẫn cứ kỷ niệm Ngày Quốc Hận?

Nghị quyết của Virginia thì cứ thi hành trong phạm vi quốc tế, còn trong phạm vi nội bộ, chúng ta cứ giữ ngày Quốc Hận! Chẳng có chữ nào thay thế chữ nào cả. Những vị trí thức như Tâm Bền, Lê duy San, Ngô Minh Hằng có vội vã quá chăng? Có phải vì lòng yêu nước VNCH quá mà khi thấy người nước ngoài không chịu "hận" với chúng ta về ngày đó, thì lập tức tấn công liên tục? Theo tôi, thái độ đó không đúng "chính trị" đâu.

Thứ nhất, làm cho người Mỹ có tâm huyết với VN sẽ nản lòng, chẳng muốn dính dáng gì nữa. Họ muốn giúp chúng ta mà chúng ta lại chối bỏ!

Thứ hai, người ta sẽ không coi trọng trí thức của chúng ta, khi chúng ta đi từ vội vã này sang vội vã khác vì quá xúc động? Người ta sẽ cho rằng chúng ta nhiều cảm tính hơn lý trí. Và với người quá nghiêng về cảm tính mà thiếu suy xét thì khó thành công lớn.)

- Bác-sĩ Trần Văn Tích, Chủ-tịch Cộng-đồng Người Việt tỵ nạn tại Đức, ngày 16/4 (Tôi xin đồng ý với Ông Trần Thiệu Trung. Tôi thấy cộng đồng tỵ nạn VN tại Hoa kỳ đã đi quá xa trong vụ SJ 455.

Người Mỹ sẽ ngạc nhiên để rồi có ý nghĩ xấu về tập thể Vietnamese Americans. Ông Dick Black sẽ buồn biết bao khi Ông thấy là thiện chí của mình bị phủ nhận một cách mạnh mẽ như vậy. Giữa chúng ta với nhau, chúng ta cứ tiếp tục gọi là "Ngày Quốc Hận", còn người Mỹ gọi ngày đó là Remembrance Day, Recognition Day hay gì gì Day thì đó là việc của người ta.

Nhân đây xin nhắc lại thắc mắc của cá nhân tôi với hy vọng được sự giải thích, chỉ giáo của quý vị : tại sao SJ 139 gọi Ngày 30.04 là Remembrance Day thì được mà SJ 455 gọi cùng ngày đó là Recognition Day thì bị chống đối? Nếu đòi cho được hàm nghĩa "hận" thì cả hai chữ đều đâu có mang hàm nghĩa "hận"?)

- Ông Bắc Kỳ Di Cư (Chu Tất Tiên) ngày 16/4 (Bây giờ, với nghị quyết mà một Quốc Hội Tiểu Bang vinh danh ngày 30-4 như một ngày của VNCH, chúng ta lại đồng loạt lên tiếng "đấu tố" tác giả nghị quyết ấy, kêu gọi toàn thế giới ký tên đồng loạt yêu cầu hủy bỏ, và yêu cầu... phải giữ lại danh xưng "Ngày Quốc Hận" là danh xưng mà chính cộng đồng chúng ta tự đặt ra với nhau, chứ chưa có được quốc tế công nhận chính thức. Đó là một việc làm phải nói là thiếu khoa học, thiếu thực tiễn và thiếu chính danh. Thật buồn! Buồn nhất là chúng ta hiểu lầm một cách tai hại. **Có ai buộc chúng ta phải hủy bỏ và thay thế danh xưng "ngày Quốc Hận" đâu? Trong nghị quyết ấy có câu nào như thế không?** Thưa hoàn toàn không có!)

Tôi còn có thể trích dẫn cả vài chục những đoạn như trên để chúng ta có thể thấy được rằng: Thảo-luận giữa chúng ta là lành mạnh, là rất nên. Và dù chúng ta có thể không đồng-ý với nhau chỉ có những người kém văn-hóa mới dùng đến những lời lẽ tục tằn, hạ-cấp để mà mạ-ly, xúc-phạm đến người khác. (Do đó nên tôi xin được miễn trả lời những loại thư từ dùng những ngôn ngữ thấp kém, thiếu giáo-dục.)

*
* * *

Ngoài ra, còn những lời tố-cáo (hay nói đúng hơn là vu-cáo) của người này người nọ nhắm vào cá-nhân tôi thì tôi không màng. Trước nhất vì tôi không phải là người họ vẽ ra rồi cứ nhất quyết bảo đó là tôi.

Và theo luật-pháp cũng như lẽ công-bằng, ai vu-cáo người khác thì người đó phải trưng bằng-chứng. Không lẽ tôi không làm việc X mà phải chứng-minh là tôi có làm hay sao? Thật khôi hài quá!

Một tỷ-dụ, ông Nguyễn Quốc Khải từ nhiều năm nay đã vu-cáo tôi là đi gặp Ông Phạm Gia Khiêm, Phó-TT kiêm Bộ-trưởng Ngoại-giao VC, cách đây 7-8 năm gì đó. Vậy thì chỉ xin ông Khải vui lòng cho cả làng biết xem cuộc gặp gỡ đó có bằng-chứng gì không? Nó xảy ra vào ngày nào? Ở đâu? Bàn chuyện gì? Có hình họ gì không? Có chứng-nhân không? Nếu ông không nêu ra được những chi-tiết này thì ông là một người thiếu liêm-sĩ vì đi vu-không người khác (không cứ là tôi).

Ông Khải cũng làm một chuyện thật tệ hại, đó là đưa tên nhà tôi (một nhà giáo mà có hàng trăm hàng nghìn học trò hiện còn sống khắp năm châu biết rất rõ) và bạn bè, đồng-nghiệp của tôi vào bài viết của ông. Từ khi nào ông học được cái thói bắt chước Việt-Cộng như thế hử: quy tội liên-đối cho việc làm của một người mình không ưa. Thật kém cỏi quá đối với một người có ăn học!

Còn bài của ông thì không đáng trả lời vì nó vừa linh-tinh, vừa nói dai, nói dài, nói dờ, móc hết chuyện này vào chuyện kia. Ai lại đi trả lời những lập-luận không đầu không đuôi, râu ông nọ cắm cằm bà kia như vậy! Hờ trời!

*
* * *

Cuối cùng, tôi xin ngưng ở đây, phần vì bài đã quá dài, phần cũng vì như tôi đã thưa ngay từ đầu. Tôi **KHÔNG PHẢI LÀ** tác-giả Nghị-quyết SJ 455 ở Virginia. Tác-giả Nghị-quyết đó là một Thượng-nghị-sĩ ở Tiểu-bang Virginia, một người bạn chí thân của người Việt tự do, một người bạn đã làm hết sức để phục-hồi danh-dự cho quân và dân VNCH! Theo chỗ tôi được biết, ông cũng đang dự-tính trả lời một cách rất trân trọng những thư từ đã được gửi đến cho ông!

Đông Xuân, đêm 20/4/2013